

Sestry a bratři, vy jste svatý lid. Možná se tak necítíte. V noci se vám špatně spalo a ráno těžce vstávalo. Pro mnohé z vás ani cesta do kostela nebyla lehká. Jste rádi, že jste se sem ještě tuhle neděli nějak dopravili. A nyní vy, všichni slabí, i vy, zdatní, konečně sedíte v lavicích a kromě sváteční nálady se ve vás ozývají i starosti všedních dnů. Strachy a nedodělky a nemoci. A taky myšlenky na lidi, kteří by tady měli být, a nejsou. Nejistota se mísí s vírou, naděje se prolíná s únavou. A právě vy, kteří jste sem dnes přišli se svou nedokonalostí, právě vy jste svatý lid. Svatý lid Boží.

Kdekdo může vznést námitku: *Copak že zrovinka na mně je svatého? Na mně - člověku vratkém a nespolehlivém, na člověku častokrát tolik naštvaném a otráveném, co je na mně svatého?*

Nejsme přeci lidé, kteří by si nalhávali cosi o své bezúhonnosti a výjimečnosti. Víme o svých chybách, přiznáváme si je a vyznáváme je také před Bohem. Takže o jaké svatosti je zde řeč? Kdo je vlastně svatý?

V dřívějších dobách měli křesťané jasnou představu o svatých. Většina křesťanů se pořád drží této jednoznačné, ovšem také jednostranné představy. Středověké představy. Titul svatý si prý zaslouží ten, kdo vynikl svým životem víry. Kdo alespoň v klíčové části života věrně sloužil Bohu. Na tom ještě není nic pochybného, natož špatného. Jenže když se k tomu navíc přidruží zázraky, jimž ten který svatý napomohl, pak už to divné je. Pak už světcové a světice nejsou jenom příkladem správného života, nýbrž se stávají jakousi pákou na Pána Boha. Nebeským heverem. Ze světců se stávají přímlovci, kteří svým vlivným postavením v nebeském království ovlivňují a vymáhají věci, na něž běžní smrtelníci nemohou dosáhnout. Co s takovými svatými? Ve mně vyvolávají rozpaky. Copak oni mají lepší přístup k Bohu? Copak oni jsou víc než my ostatní věřící? Před několika dny jsem zahlédl kousek neobvyklého televizního pořadu. Polská televize vysílala přímým přenosem z Říma slavnostní začátek procesu blahořečení nedávno zesnulého papeže Jana Pavla II. Ve zdobeném sále před početným publikem seděla za stolem šestice mužů. Se zasmušilým výrazem ve tváři podepisovali jakási lejstra. Celý výjev působil ponuře, jako nějaká tryzna. A to se jednalo teprve o blahořečení - jak asi musí vypadat začátek svatořečení? Pěkně děkuji za takové pojetí slova svatý.

A přesto se pojmu svatý nezabýváme. On se totiž vyskytuje v bibli a my jako křesťané vzeší z reformace nemůžeme bibli obejít. Tedy: z biblického pohledu nejsou přednostně svatí jednotlivci, nýbrž svaté je společenství. ***Jsi přece svatý lid Hospodina, svého Boha; tebe si Hospodin, tvůj Bůh, vyvolil ze všech lidských pokolení, která jsou na tváři země, abys byl jeho lidem, zvláštním vlastnictvím.***

(6) Svatý je celý

Boží lid. Nikde nečteme o svatém Mojžíšovi, nebo o svaté Ester. Ani Izajáš, ani Jan Křtitel nebyli svatí. Dokonce ani Ježíšova matka Marie není nazývána svatá. Ani apoštolé Petr, Pavel a ti další nebyli sami v sobě svatí. Bible je velkorysejší, přejná vůči každému.

Ty jsi svatý lid Hospodina, svého Boha.

Výpověď, jež je určena všem lidem, kteří poslouchají Boha. Včetně dětí, jak jsme slyšeli z evangelia. Všichni, kdo se zapojují do jednoho společenství víry, ti všichni dohromady představují svatý lid. A my k nim patříme - zde v Zábřehu, lhostejno zdali z církve československé husitské nebo z českobratrské evangelické.

Ty jsi svatý lid Hospodina, svého Boha. Věta, kterou poprvé uslyšeli dávní Izraelci. Jejich židovským potomkům podnes dodává sílu. A nejen jim. Díky Ježíši Nazaretskému se víra v jediného Boha Hospodina přehoupala také do nežidovského prostředí. Ti noví věřící, Kristovi věřící (neboli křesťané), své společenství také a právem označili za svaté. Již do apoštolského vyznání včlenili větu *věřím svatou církev*
obecnou. Jinými slovy
vyjádřili totéž co Mojžíš. Když jsme spolu, když se k sobě známe, když k sobě nacházíme cestu skrze odpuštění, když v sobě navzájem vidíme bratry a sestry, tehdy opravdu patříme Bohu, tehdy jsme jeden lid. Jeden svatý lid. Teprve na základě tohoto společenství se dopracováváme k osobní svatosti. Proto s apoštoly dále vyznáváme, že věříme též *společenství svatých.*

Nikdo není svatý sám o sobě, vždy je svaté společenství víry a to, co v něm zažíváme a čerpáme, nás posvěcuje. Jedině s podporou druhých lidí posílíme svou víru a napravíme život svůj i cizí.

Ty jsi svatý lid Hospodina, svého Boha. Prostinká věta vystihuje jeden veliký div Boží. Z nesvatých jedinců Pán Bůh skládá svatý lid. Jak je to možné? Inu jednoduše. Podobně jako v malířství. Máme žlutou barvu, červenou, zelenou atd. Žádná barva samotná není příliš krásná. (Kdo by se v galerii kochal před plátnem fialovým odshora až dolů?) Ovšem když se ty obyčejné, jednotvárné barvy spojí, mohou vytvořit krásný obraz. Stejně tak Boží lid - když se my, obyčejní a nesvatí lidé scházíme jako církev, tehdy vytváříme svatý lid. Zvláštní společenství uprostřed všedního světa. Akorát - stejně jako při malbě obrazů - akorát to musí někdo umět pospojovat. Skloubit jedno s druhým, vdechnout myšlenku, dát všemu řád a pěkně namalovat. Jinak vznikne patlanice. I nás křesťany jakožto Boží lid drží cosi pohromadě, upravuje naše vzájemné poměry a dělá z nás krásný obraz, svatý lid. Drží nás sám živý Bůh. Pán Bůh umí lidi spojovat - láskou, smířením, svými životodárnými příkazy. Bez Boží výzvy, bez Božích pokynů bychom se zde dnes nebyli sešli.

Poznej tedy, že Hospodin, tvůj Bůh, je Bůh, Bůh věrný, zachovávající smlouvu a milosrdenství do tisícího pokolení těm, kteří ho milují a dbají na jeho přikázání. ... Proto bedlivě dbej na přikázání, nařízení a práva, která ti dnes přikazují dodržovat.
(9.11)

Kdyby z církve zmizela Boží řeč, kdybychom vytěsnili Boží vliv a vyhnali Božího Ducha, přestaneme být svatým Božím lidem. Ztratíme vnitřní řád. Rozložíme se, rozpadneme se na nevázané jednotlivce. Staneme se nevzhlednou mazanicí beze smyslu a po svatosti bude veta.

Ty jsi svatý lid Hospodina, svého Boha. Tebe si Hospodin vyvolil, abys byl jeho lidem, zvláštním vlastnictvím.

Tak si to Bůh zařídil, že má ve světě lidi, kteří se hlásí k němu a ke kterým se hlásí on. My jsme jeho a on je náš. A proto jsme svatí. Oddělil nás od ostatních, vyňal. Neseme si v sobě cosi, co jiní nemají. Víru. Ovšem to vyjmutí, oddělení, to posvěcení není naším výtvozem, natož zásluhou. Působí je Bůh. Mojžíš výslovně zdůrazňuje:

Nikoliv proto, že byste byli početnější než kterýkoli jiný lid, přilnul k vám Hospodin a vyvolil vás. Vás je přece méně než kteréhokoli lidu. Ale protože vás Hospodin miluje a zachovává přísahu, vyvedl vás pevnou rukou a vykoupil z domu otroctví.

(7n)

Nikoliv naše činy, nikoliv naše slova a naše zpěvy, nikoliv zdi kostelů nás vydělují ze světa, nýbrž láska a pomoc, jež nám byly shůry prokázány. Tím se lišíme od nevěřících lidí, že víme, jak nám Bůh pomáhá a jak nás má rád. Že si nás zamiloval tak hodně, až za námi poslal svého Syna, abychom od něho poznali život Božích dětí. Abychom poznali velikou otcovskou lásku, která vyvádí neochvějnou rukou z všelijakého otroctví. Lásku, která se nezastaví ani před hrobem a dává nový život tam, kde zavládla smrt.

Sestry a bratři, vy jste svatý lid. Zvnějšku však není patrný žádný rozdíl mezi křesťany a nekřesťany. Chodíme stejně do práce, platíme stejnými penězi, býváme stejně nemocní a stejně obtížně se jeden s druhým domlouváme. A přesto jsme Boží lid. Zvláštní vlastnictví. Setkali jsme se s Bohem, uvěřili jsme mu, patříme mu. Tím jsme jedineční a zvláštní, tím jsme svatí. Jiní lidé totiž takto svůj život nevidí. Bůh nás oddělil a posvětil vírou. A teď s námi počítá pro své záměry. Počítá s námi, jelikož mu nasloucháme a snažíme se uskutečňovat jeho vůli.

V tomto týdnu si připomeneme mučednickou smrt Mistra Jana Husa. Naši husitští předchůdci jej nazývali svatý Jan Hus. Avšak já více nežli světce v Janu Husovi vidím člena onoho svatého lidu. Velikého lidu Božího, který tady byl a který zde je i dnes. Jan Hus je jedním z nás. Společně patříme Bohu. Neplujeme s proudem, s proudem nevíry. Žijeme s vírou, žijeme jinak než zbytek světa a tak vytváříme ten zvláštní lid. Svatý lid, který je tu od toho, aby zápasil o pravdu, aby dbal na Boží přikázání, aby se zasazoval o právo. Jsme svatý lid, který má žít láskou, poněvadž ví, že je velice milován. Amen.